

med stor Tilslutning ogsaa fra de Radikale. Hvis det er en Betingelse for, at de ville gøre noget, at de faa det hele op med det samme, ved jeg oprigtig talt ikke, hvorfor man ikke skulde gøre det. Der er ingen Tvivl om, at den højtærede Finansminister ved, i hvad Retning han vil gaa, og der maatte da kunne foreligge paa Rigsdagens Bord i indeværende Samling Forslag om, ad hvilke Veje man skal skaffe Indtægterne, maaske ogsaa mere end de 8 Mill. Kr., thi jeg antager rigtigt nok, at de foreliggende Forslag ville blive ændrede, inden de blive til Lov, og det maaske paa en saadan Maade, at de ikke give det engang. Ingen ved for øvrigt, hvad de ville give. Jeg nærer, som jeg før sagde, stærk Tvivl om, hvad Jernbanetakstloven vil give. Det vide vi ikke.

Den højtærede Finansminister udtalte sig dog om Forbrugsskatter. Han udtalte sig ikke mod Brændevinsskatten, og det vil jeg heller ikke haabe, han gør, men han udtalte sig f. Eks. mod at vende tilbage til den gamle Finanstold, Tolden paa Kaffe og Petroleum. A propos om Petroleum skal jeg sige, at under den Konkurrence, der har været i den senere Tid, og som har drevet Prisen paa Petroleum ned, vilde det vist ikke have været saa galt for Statskassen, om Finansministeren havde haft en Bemyndigelse, saaledes som Tilfældet er forskellige andre Steder, til at lade Statskassen faa noget Gavn af dette Resultat af Konkurrencen. Jeg har selv haft Lejlighed til at nævne, at det efter mit Skøn maaske kunde blive nødvendigt at gaa til en Toldforhøjelse paa Kaffe, saa at man kom op paa det Beløb, man havde før. Finansministeren har selv sagt, at det var kedeligt og uheldigt, at vi gik ned i 1908 paa Finanstolden, men anser man det for uheldigt, er det dog ganske naturligt, at man retter paa Fejlen og gaar tilbage. Det vil Ministeren ikke gøre. Jeg tror, at den forrige, den radikale Finansminister, har i nogen Grad Ret, naar han har sagt, at de indirekte Skatter ere de letteste at bære, og at, hvis man skal have noget sikkert og klækkeligt Beløb ind i Statskassen, maa man nødvendigvis lægge dem paa nogle almindelige Forbrugsartikler. Dette, at de indirekte Skatter ere lette at bære, har Finansministeren egentlig i sin Tid selv erkendt. Han kæmpede imod Reformpartiets Ministerium, da de forhøjede Frimærkeportoer, men han erkendte, efter at den var bleven indført, at den ikke havde været saa følelig, som han havde tænkt sig og hvorfor? Ganske sim-

pelt, fordi de Beløb, der her betales mere, ere en og to Øre hver Gang, og netop ved at komme ind i saadanne smaa Beløb føles det ikke.

Den Toldforhøjelse, der skulde være Tale om for Kaffens Vedkommende, hvis man gik tilbage til, hvad man havde før 1908, er 7 Øre pr. kg. eller 3½ Øre pr. Pd. Nu siger man, at saa vil man fordyre Kaffen for den fattige Mand. Jeg har nu den Tro, at det ikke vil blive en tilsvarende Fordyrelse, men lad os sætte, at det blev det — socialdemokratiske Talere have tidligere været inde derpaa —, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at Socialdemokraterne selv i høj Grad forøge Prisen paa Nødvendighedsartikler for den fattige Befolkning. Man lever jo ikke alene af Brød, men ogsaa af aandelig Føde, og jeg vil antage, at jeg faar Tilslutning fra alle Socialdemokrater, naar jeg siger, at Bladet „Social-Demokraten“ dog er en Nødvendighedsartikel. Men nu er der det mærkelige, at medens Bladet før Nytaar kostede 2 Kr. 60 Øre Kvartalet, blev Prisen efter Nytaar forhøjet for den fattige Mand til 3 Kr. 25 Øre, det vil med andre Ord sige, at man skaffer den fattige Arbejder en aarlig Merudgift paa 2 Kr. 60 Øre. Jeg sætter nu det Tilfælde, at dette ikke var sket, men at Prisen paa Kaffen var bleven forøget med 3½ Øre pr. Pd., vilde det sige, at hvis en Arbejder skulde have den samme Merudgift til Kaffe, der jo er en Nødvendighedsartikel, som han nu har faaet til en anden Nødvendighedsartikel af aandelig Art, skulde han, inden han naaede dette Beløb, 2 Kr. 60 Øre, have købt for omtrent 75 Kr. Kaffe. Jeg tror derfor, at de Herrer skulle være lidt varsomme med at angribe, naar Staten kunde blive nødt til at foretage saadanne Foranstaltninger. Men jeg indrømmer, at naar de Herrer først tage Skatten som direkte Skat, er det vanskeligere for Staten bagefter at faa noget sammesteds som indirekte. Jeg har nævnt dette, fordi jeg synes, at det i Øjeblikket kunde være rigtigt at nævne det. For øvrigt er der ingen, der ønsker, at netop Toldforhøjelsen skal ske paa den Slags Ting, men Staten kræver ogsaa sin Ret. Man fordrer flere og flere Udgifter af Staten, saa maa man ogsaa være villig til at sætte Statskassen i Stand til at give dem.

Jeg maa tilstaa, at jeg vil sætte Pris paa, at den Skat, som paatænkes i det Forslag, der nærmest er til Behandling, i væsentlig Grad bliver formindsket i den Retning, som det ærede Medlem fra Fre-